

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: J. J.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2020, č. j. MSK 32633/2020, ve věci
umístění stavby

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2020 č. j. MSK 32633/2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 4. 2019 č. j. MUFO 83/1974/2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby zemědělského objektu pro chov ovcí, stavby skladu pro potřeby k chovu včel, stavby skladu zemědělské a lesní techniky, nádrže na vodu a účelové komunikace na pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále také „předmětná stavba“).
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady závazného stanoviska a vyjádřit se k nim před jeho vydáním v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce neměl možnost před vydáním jak nesouhlasného stanoviska, tak zamítavého rozhodnutí zpracovat odborné vyjádření týkající se naplnění požadavků dle § 90 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“).
 - 2) Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny (dále jen „závazné stanovisko OOPK“), které bylo nedostatečně odůvodněno. Krajinný ráz neměl být v případě žalobcova záměru vůbec posuzován. Popis krajinného rázu v závazném stanovisku neodpovídá skutečnému stavu. Závazné stanovisko je zcela v rozporu s předchozím závazným stanoviskem, které bylo součástí koordinovaného stanoviska ze dne 18. 5. 2016. Žalovaný měl přezkoumat, zda prvostupňový správní orgán měl kompetenci požádat orgán ochrany přírody a krajiny o stanovisko nad rámec žalobcem doložených souhlasů a stanovisek zahrnutých do koordinovaného stanoviska. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje doplnění, když v dané lokalitě nedošlo k žádné změně a pozdější stanoviska mohla být vydána jen na základě nově zjištěných a doložených skutečností.
 - 3) Správní orgán nepostupoval v souladu s obecnými požadavky na využívání území, když mylně uzavřel, že v případě umístění stavby má jít o cizorodý prvek a prostorově výraznou lokální dominantu, přičemž tuto argumentaci převzal od orgánu ochrany přírody a krajiny bez vlastního ověření. Dalším pochybením je nenařízení ústního jednání spojeného s ohledáním na místě podle § 87 stavebního zákona, kdy by správní orgán měl možnost zjistit skutečný stav dané lokality.
 - 4) Při přezkumu se měl žalovaný zabývat taktéž námitkami žalobce co do návrhu nového územního plánu, které jsou součástí spisové materie. V k. ú. Lubno byly povoleny stavby, které výrazně převyšují horizont krajiny a ovlivňují krajinný ráz lokality. Žalobce doložil do spisové dokumentace mnoho fotografií, které jeho tvrzení dokládají. Ačkoliv je daná lokalita posuzována jako přírodní prostředí s hodnotovým rázem, jedná se o příměstskou krajinu s blízkostí aktivně používané letištní dráhy, jejíž dominantou je již desetiletí právě letiště včetně hangárů. Žalobce je přesvědčen, že záměr stavby nesníží estetickou a přírodní hodnotu krajinného rázu, neboť nemůže zastínit dominantu krajiny- letiště. V případě žalobce se měl správní orgán zabývat skutečností, že stavba má být ze tří stran zastíněna lesním porostem a ze čtvrté strany je navrženo vysazení zeleně. Napadené rozhodnutí je

proto nepřezkoumatelné, když chybí konkrétní správní uvážení, které vedlo žalovaného k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je správné a zákonné.

5) Žalovaný přehlédl tvrzení na straně 7 prvostupňového rozhodnutí, a to: „*záměr lze umístit a realizovat jiným způsobem, který by byl k nezastavěnému území a hodnotám šetrnější, např. využití lesního porostu a terénu jako pohledových bariér a clon.*“. Při správném přezkumu by žalovaný zjistil, že navržená stavba má být kryta lesním porostem či bude vysazeno stromořadí zmírňující pohledy na novou stavbu v krajině.

6) Hlavní podmínkou pro zahájení územního řízení bylo vybudování veřejně přístupné účelové komunikace. Současně probíhala tvorba nového územního plánu (dále jen „nový ÚP“) a stavební úřad úmyslnými nezákonnými prostředky a nedodržováním zákonných lhůt prodlužoval termín vydání stavebního povolení veřejné účelové komunikace tak, aby byl nový ÚP „ušitý na míru některých členů rady města“. Podle nového ÚP jsou podmínky nastaveny tak, že žalobce nemůže obhospodařovat lesní pozemky a louky, pěstovat včely a chovat ovce a ani nic stavět, a to ani na pozemcích č. p. XA a XB. Dalším problémem je, že zemědělci hospodařili nevhodným způsobem na pozemku parc. č. X a zničili systém drenáží, což se projevuje propadáním terénu aj. Žalobce se proti novému ÚP včas dne 27. 12. 2018 odvolal, kdy termín pro odvolání byl v zákoně tři roky a později byl stanoven na jeden rok, což považuje žalobce za podraz a nezákonnost.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že jeho rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu a odůvodnění odpovídá zákonu. K seznámení žalobce se závazným stanoviskem žalovaný uvedl, že závazné stanovisko není samostatným rozhodnutím a dotčený orgán nemá povinnost uvědomit před jeho vydáním žalobce a umožnit mu vyjádřit se k podkladům závazného stanoviska (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu -dále jen „NSS“- sp. zn. 8 As 47/2005). Z úředního záznamu ze dne 21. 1. 2019 vyplývá, že žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, avšak námitky proti obsahu závazného stanoviska OOPK nepodal. Vzhledem k tomu, že následně žalobcem podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí směřovalo i proti obsahu stanoviska OOPK, bylo stanovisko předloženo nadřízenému dotčenému orgánu státní správy, který svým závazným stanoviskem ze dne 17. 1. 2020 potvrdil nesouhlasné stanovisko prvoinstančního dotčeného správního orgánu. Žalovaný zdůraznil, že závazné stanovisko je sice ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro rozhodnutí, nevztahuje se na ně však zásada volného hodnocení podkladů pro rozhodnutí, správní orgán musí ze závazného stanoviska vycházet a nemůže je ve správním řízení zpochybňovat.
4. K námitce, že závazné stanovisko OOPK je v rozporu s předchozím stanoviskem, které bylo zahrnuto do koordinovaného stanoviska ze dne 18. 5. 2016 (bod 6 koordinovaného stanoviska), v němž orgán ochrany přírody a krajiny uvedl, že záměrem nebudou dotčeny zájmy na úseku ochrany přírody a krajiny, žalovaný uvedl, že se nejedná o rozporná stanoviska. V koordinovaném stanovisku ze dne 18. 5. 2016 se dotčený správní orgán nezabýval ochrannou krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Dotčený orgán státní správy se zabýval posouzením stavebního záměru z hlediska ochrany krajinného rázu až z podnětu stavebního úřadu a po té vydal negativní závazné stanovisko.

5. K namítanému pochybení ohledně nenařízení ústního jednání žalovaný uvedl, že taková povinnost stavebnímu úřadu ze zákona nevyplývá. Ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona umožňuje stavebnímu úřadu upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Vzhledem k vydanému negativnímu závaznému stanovisku OOPK, které ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu bránilo vydání kladného rozhodnutí ve věci, by nařízení ústního jednání bylo v rozporu se zásadou efektivity řízení.
6. K namítaným průtahům územního řízení žalovaný uvedl, že i kdyby k průtahům v prvoinstančním řízení došlo, nemůže být taková skutečnost důvodem pro zrušení rozhodnutí. Stavební úřady jsou povinny rozhodovat podle územního plánu platného a účinného v době vydání rozhodnutí ve věci, nikoli podle územního plánu účinného v době podání žádosti.
7. V replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 16. 9. 2020 žalobce vyjádřil polemiku s obsahem vyjádření žalovaného a setrval na žalobní argumentaci.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
9. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 10. 12. 2014 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Žalobce byl opakovaně vyzván k odstranění vad žádosti a řízení bylo přerušováno, naposledy usnesením správního orgánu I. stupně do nabytí právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby označené „Veřejně přístupná účelová komunikace“ na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X. Toto rozhodnutí žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 19. 2. 2018. Následně dne 6. 6. 2018 bylo vydáno oznámení o zahájení územního řízení předmětné stavby, která je členěna na SO 01- zemědělský objekt o zastavěné ploše 1125 m², SO 02- nádrž na vodu o zastavěné ploše 115,6 m² a SO 03- účelová komunikace o zastavěné ploše 945 m². K vyjádření ke stavebnímu záměru byly vyzvány dotčené orgány OPK a územního plánování. Dne 24. 9. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, jakožto příslušného úřadu územního plánování podle § 6 odst. 1 písm. h) stavebního zákona se závěrem, že stavební záměr se dle nového ÚP města Frýdlantu nad Ostravicí účinného ode dne 30. 12. 2017 nachází v nezastavěném území, ve funkční ploše smíšené nezastavěné území (NS) a jako celek není v souladu s ÚP (nesoulad dle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona). Dále bylo dne 19. 12. 2018 vydáno negativní závazné stanovisko OOPK se závěrem, že: „*navržená stavba bude výrazně negativně ovlivňovat estetické hodnoty krajinného rázu spočívající v umístění měřítkově a proporčně výrazné stavby v nezastavěném území volné krajiny. Umístění stavby v dané lokalitě by znamenalo ztrátu současné identity historicky daného území a zahájení jeho urbanizace.*“ Dne 7. 1. 2019 oznámil správní orgán I. stupně účastníkům řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). Dne 21. 1. 2019 bylo stavebnímu úřadu doručeno sdělení žalobce, že podal žádost o přezkum závazného stanoviska ze dne 19. 12. 2018 a žádost o přezkum nového ÚP ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje.

10. Dne 1. 4. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby zamítnuta, proti němuž podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepšují podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, např. cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí, včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případě, pokud je územně plánovací dokumentace nevylučuje.
12. Podle ust. § 90 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017) v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu
 - a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) s požadavky na veřejnou dopravně technickou infrastrukturu,
 - e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
13. Krajský soud dříve, než přistoupil k vypořádání žalobních tvrzení, shledal jako nezbytné zdůraznit, že primárním důvodem zamítnutí žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby byl rozpor stavebního záměru s novým ÚP města Frýdlant nad Ostravicí, jenž byl přijat Zastupitelstvem města Frýdlant nad Ostravicí jako opatření obecné povahy a nabyl účinnosti dne 31. 12. 2017, tj. před zahájením předmětného územního řízení. Jak zcela správně uvedl ve svém rozhodnutí již správní orgán I. stupně (str. 3 jeho rozhodnutí), na základě ustálené judikatury správních soudů stavební úřad při posuzování souladu posuzovaného stavebního záměru s územním plánem vychází z územně plánovací dokumentace platné v době jeho rozhodování a nikoliv v době podání žádosti o rozhodnutí (srov. judikaturu NSS např. sp. zn. 1 As 73/2011, sp. zn. 7 As 261/2014, sp. zn. 6 As 23/2006). Otázkou souladu stavebního záměru žalobce s územně plánovací dokumentací, tedy konkrétně s novým ÚP se správní orgány velmi podrobně zabývaly, správní orgán I. stupně na str. 3 – 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí. Vyhodnocení zde obsažená žalobce žádným konstruktivním způsobem v podané žalobě nenapadl a učiněné závěry v podstatě nijak nerozporoval, když z věcného hlediska zaměřil žalobní tvrzení především na otázky krajinného rázu a v tomto ohledu vydaná závazná stanoviska.
14. V prvním žalobním bodě žalobce namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání závazného stanoviska OOPK a vyjádřit se k nim. Krajský soud má tento požadavek žalobce za neopodstatněný. Takové

právo účastníkovi správního řízení nenáleží ani podle správního řádu, ani podle stavebního zákona. Ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem dotčeného orgánu státní správy, který není správním rozhodnutím a slouží jako podklad meritorního rozhodnutí vydaného ve správním řízení (zde v územním řízení). Účastník řízení se s ním může seznámit v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Jiné právo pro něj z platné právní úpravy neplyne. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že správní orgány obou stupňů žalobci realizaci procesních práv vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu umožnily. Žalobcova procesní práva proto nebyla v souvislosti s vydáním závazného stanoviska OOPK a jeho následným přezkumem nadřízeným správním orgánem zkrácena. Soud dospěl k závěru, že žalobní tvrzení není důvodné.

15. V druhém žalobním bodě žalobce tvrdí rozpor závazného stanoviska OOPK ze dne 19. 12. 2018 s koordinovaným stanoviskem ze dne 18. 5. 2016, ačkoliv v dané lokalitě nedošlo k žádné změně a pozdější stanovisko by mohlo být vydáno jen na základě nově doložených a zjištěných skutečností. Se shodnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že k posouzení vlivu stavebního záměru na krajinný ráz ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny došlo až v závazném stanovisku ze dne 19. 12. 2018. Dříve vydané koordinované stanovisko ze dne 18. 5. 2016 neposuzovalo stavební záměr z tohoto pohledu, ale ze zcela jiných hledisek daných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Jelikož žalobce v žalobě tuto argumentaci žalovaného žádným způsobem nerozporoval, krajský soud nemá, co by k tomu více uvedl, když tvrzení žalovaného shledal souladným s obsahem správních spisů. Pokud žalobce v této souvislosti namítl, že odůvodnění závazného stanoviska OOPK je nepřezkoumatelné a popis krajinného rázu neodpovídá skutečnému stavu, jedná se o námitky natolik obecné, že nepředstavují relevantní rámec soudního přezkumu. Dále krajský soud uvádí, že stavební úřad jako prvostupňový správní orgán měl pravomoc požádat orgán ochrany přírody a krajiny o závazné stanovisko nad rámec žalobcem dosud doložených souhlasů a stanovisek, neboť to souvisí s jeho povinností řádného výkonu státní správy (§ 90 písm. c), e) stavebního zákona, § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu) a žalobcova práva tímto postupem nemohla být nijak dotčena. Krajský soud ani toto žalobní tvrzení důvodným neshledal.
16. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že správním orgánem I. stupně byla nesprávně převzata argumentace orgánu ochrany přírody a krajiny, pokud jde o umístění stavby v krajině, aniž by byl dále ověřen skutkový stav. Ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je orgán ochrany přírody a krajiny dotčeným orgánem státní správy působícím na úseku ochrany přírody a krajiny, který je k vyhodnocení dopadu umísťované stavby na krajinný ráz příslušný na základě zákonného zmocnění. Je-li vyhodnocení vtěleno do závazného stanoviska, pak jsou jím správní orgány obou stupňů rozhodující ve věci samé vázány (ust. § 149 odst. 1 správního řádu). V posuzované věci proto správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích zcela správně z předmětného závazného stanoviska vycházely. Krajský soud dodává, že na základě obsahu napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by jejich odůvodnění byla postavena výlučně na závěrech plynoucích z označeného závazného stanoviska. Závěry, které správní orgány obou stupňů zcela správně převzaly ze závazného stanoviska OOPK, jsou jen dílčí součástí odůvodnění jejich rozhodnutí, která jsou primárně postavena na posouzení souladu posuzovaného stavebního záměru s novým ÚP, jak již bylo výše uvedeno (viz. odst. 13 tohoto rozsudku). Žalovaný, jakož i správní orgán I.

stupně, rozhodly na základě jim svěřené zákonné pravomoci srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. Požadavek žalobce na nařízení ústního jednání rovněž není opodstatněným, neboť s ohledem na vydání závazného stanoviska, které se stalo podkladem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, by byl takový úkon stavebního úřadu zcela nadbytečným.

17. Krajský soud nesdílí ani názor žalobce vyjádřený ve 4) žalobním bodě, že žalovaný se měl zabývat námitkami žalobce, jež se týkaly návrhu nového ÚP. Proces tvorby územního plánu je zcela svébytným a samostatným řízením, které je nezávislé na nyní posuzovaném územním řízení. Stavební úřad ani žalovaný se proto v územním řízení nemohou zabývat námitkami směřujícími proti územnímu plánu. Žalobce mohl své námitky proti novému ÚP uplatnit v řízení o územním plánu v souladu s ust. § 52 odst. 2 stavebního zákona, případně proti již vydanému novému ÚP brojit návrhem na jeho zrušení podaným v zákonné lhůtě ke správnímu soudu.
18. Krajský soud se v souvislosti s tímto žalobním tvrzením zabýval také otázkou, zda žalobu proti napadenému rozhodnutí nelze považovat za návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy ve smyslu závěrů rozšířeného senátu NSS ze dne 11. 9. 2016 č. j. 5 As 194/2014- 36 a dospěl k závěru, že nikoliv. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a proti opatření obecné povahy výslovně nebrojí a jeho přezkoumání se nedomáhá. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobcem zmiňované námitky proti novému ÚP jsou sice obsaženy v odvolání ze dne 29. 4. 2020 (str. 3 odvolání), avšak pouze odkazem na závěry Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věci jeho návrhu na přezkum nového ÚP, který podle názoru soudu ani nelze považovat za relevantní odvolací námitku.
19. Námitkou blízkosti letištní plochy a provozních budov letiště vznesenou v další části tohoto žalobního tvrzení se zabýval již správní orgán I. stupně na str. 5 – 6 prvostupňového rozhodnutí a žalobce v podané žalobě toto vypořádání žádným způsobem nerozporoval. Žalobní argumentace představuje setrvání žalobce na jeho dosavadním stanovisku a krajský soud proto nemá, co by více k věci uvedl. Také jakékoliv další úvahy týkající se krajinného rázu a jeho ovlivnění stavebním záměrem považuje soud za bezpředmětné za situace, kdy byl stavební záměr shledán rozporným s platným územním plánem. Jak již příkladně vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 5, předposlední odstavec), předpokladem pro schválení stavebního záměru je, aby zákonné podmínky dle § 90 písm a) až e) stavebního zákona byly splněny kumulativně.
20. Soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, a že by mu chybělo konkrétní správní uvážení k otázce správnosti a zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Naopak napadené rozhodnutí lze označit za srozumitelné a přezkoumatelné, žalobcovy odvolací námitky jím byly vypořádány řádně a vyčerpávajícím způsobem, takže shrnující závěr žalovaného na str. 9 napadeného rozhodnutí je opodstatněný, krajský soud se s ním ztotožňuje a plně jej aprobuje. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud ani čtvrtý žalobní bod důvodným neshledal.
21. V dalším žalobním tvrzení žalobce poukázal na text prvostupňového rozhodnutí (str. 7), který citoval a vyložil jej tak, že stavební záměr splňuje podmínky pro umístění v dané lokalitě. Krajský soud má za to, že žalobce měl na mysli text, který je obsažen ve třetím odstavci na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, kde stavební úřad vyslovil názor, že stavební záměr, minimálně pokud jde o objekt SO 01, lze umístit a realizovat jiným

způsobem, který by byl k nezastavenému území a hodnotám v něm šetrnější, a příkladmo uvedl využití lesního porostu a terénu, změnu prostorových parametrů stavby ad. Podle názoru krajského soudu z uvedeného nelze dovodit názor stavebního úřadu, že stavba by mohla být v dané lokalitě umístěna, ale musela by být kryta lesním porostem. Žalobce se dopustil mylné interpretace citované pasáže prvostupňového rozhodnutí, kterou je nutno vnímat v kontextu tohoto správního rozhodnutí jako celku a nikoliv izolovaně a podsouvat jí jiný význam. Krajský soud je přesvědčen, že z označeného textu, je-li vnímán kontinuálně s celkovým obsahem rozhodnutí, vyplývá toliko názor stavebního úřadu, že požadovaný stavební záměr by bylo možno umístit a realizovat jinde, kde by to bylo vhodnější a šetrnější ke krajinnému rázu a za předpokladu prostorové změny stavby. Jelikož je však správní orgán I. stupně v územním řízení, které je řízením návrhovým, vázán předloženým návrhem, jehož obsah je ve výlučné dispozici žadatele (žalobce), je taková úvaha zcela bez právního významu, nezakládá však nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost rozhodnutí. Žalobní bod 5) proto neshledal krajský soud opodstatněným.

22. V posledním žalobním tvrzení žalobce brojil proti délce stavebního řízení ve věci veřejně přístupné účelové komunikace, kdy současně probíhal proces přijetí nového ÚP, který byl v důsledku průtahů ve stavebním řízení přijat dříve, a tudíž se stal závazným pro meritorní rozhodnutí v nyní souzené věci. Krajský soud považuje toto žalobní tvrzení za zcela nepřípadné. Namítanou nečinnost stavebního úřadu měl žalobce možnost namítat a bránit se proti ní v předmětném stavebním řízení. Takovou námitku nelze úspěšně uplatnit ve správní žalobě směřující proti rozhodnutí vydanému ve zcela jiné věci, jemuž předcházelo jiné (územní) řízení. V obecné rovině krajský soud uvádí, že namítat nečinnost správních orgánů ve správní žalobě je možno účinně pouze tehdy, když byl ve správním řízení vyčerpán nástroj ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu a meritorní rozhodnutí přesto nebylo vydáno. Taková situace v posuzované věci nenastala. Závěrem k tomuto žalobnímu tvrzení krajský soud doplňuje, že námitky týkající se dřívějšího nevhodného způsobu hospodaření na pozemku parc. č. 462/4, stejně jako otázky „odvolání“ proti územnímu plánu, se míjejí s předmětem tohoto soudního řízení, jímž je přezkum ve věci územního rozhodnutí, a proto se jimi krajský soud zabývat nemůže.
23. Krajský soud pro úplnost dodává, že správní spisy obsahují dostatečné podklady pro skutkové a právní posouzení věci soudem, a proto neshledal důvody pro provedení v žalobě navržených důkazů.
24. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

[Zadejte text.]

Ostrava 25. listopadu 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje